

ELISE KOVA

PERİ PRENSİ
ile
DANS

Büyülü Evlilik Serisi

2. Kitap

Çeviren
Onat Özyılmaz

*geç saatlere kadar uyanık kalıp
bol öpüşmeli kitaplar okuyanlara*

Denizinsanları Suları

KUTSANMIŞ GÖL

Deri Ormanları

DÜŞARKISI

KANAYAN
ORMAN

SEMA SARAYI

Batigardı

CARRON

Elf Krallığı

Vampir Dağları

Ötediyar

Quinnar

bir

Paramız suyunu çekince Joyce önce tabloları, sonra babamın gümüşlerini, ardından annemin mücevherlerini ve elbiselerini, en sonunda da koridorumdaki üç kuruş edecek ne varsa hepsini sattı. Partilerine ve hırslarına kaynak sağlamak için eline geçen her şeyi paraya çevirdi. Babamın ölürken beraberinde götürdüğü ihtişamın birazını geri kazanmak için her şeyden vazgeçti.

Şimdiyse geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bu yüzden de satılacaklar listesinde bugün ben vardım.

Bunu ayan beyan dile getirmemişti ama haklı olduğumu biliyordum. Bir yılı aşkın süredir bunun farkındaydım – tıpkı ufkun hemen ötesinde toplanan fırtına bulutları gibi iliklerimde hissediyordum, hava beklentiyle ağırlaşmış vaziyetteydi. Her şey kız kardeşimin aralara sıkıştırdığı küçük yorumlarla, dikkat çekmeyen hareketleriyle başlamıştı. Satır aralarını okumamı daima “mantıksız” bulurdu.

Ancak gerçek hep oralarda gizlenirdi, değil mi? Sesli dile getirilmeyen detaylarda.

Daha sonra evlilik ve “yaşıma uygun taliplere” dair imalar akşam yemeği soframızdan eksik olmamaya başladı. Çok yemek yiyor ve çok az iş yapıyordum. Beni evlendirmek en mantıklı hamleydi ve Joyce her şeyden önce bir işkadınıydı.

Kafamdaki düşünceler engebeli tepeleri saran, babamın malikânesinden sık ormanlara kadar uzanıp Arduvaz Dağları'nın eteklerinde kümelenen sis kadar yoğun ve kaçınılmazdı. Bu endişeler bir türlü kurtulamadığım kara bulutlar gibi haftalardır bana musallat oluyordu. Puslu'nun dizginlerini bir elimden ötekine geçirdim. Huzursuzca kişneyip başını iki yana salladığında boynunu okşadım. Endişemi hissedebiliyordu.

"Her şey yolunda," diye teskin ettim onu. Ama dürüst olmam gerekirse, yolunda giden herhangi bir şey var mı bilmiyordum. Joyce'un beni satacağı adamla buluşacağı gün bugüdü. Her şey, içeride konuşulanları bilmediğim kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklara bağlıydı. "Hadi, ormanda bir tur daha atalım."

Puslu, gri renkli bir kısraktı ama ona bu ismi vermemin nedeni kürkünün rengi değildi. Üç yıl önce, sonbaharın son aylarında tıpkı bunun gibi bir günde doğmuştu. Bütün geceyi annesiyle ahırda geçirip onunla tanışmayı beklemiş, gördüğü ilk insanın ben olduğumdan emin olmak istemiştim.

Gemisi batmadan önce babamın bana verdiği son şey oydu.

O zamandan beri her sabahı birlikte geçirir olmuştuk. Puslu, sanki ayaklarım yerden kesilmiş de gökyüzündeki kuşlarla birlikte süzülüyormuşum gibi hissetmemi sağlayan bir hızla koşardı. Her gün dört duvar arasına kapatılmanın ve eyere vurulmanın acısını bildiği için böyle koşuyordu. Sisi bir ok gibi yarıp ıslak toprağın üzerinden uçarcasına geçerken belki de yalnızca koşmaya devam etmemiz gerektiğini düşündüm bir kez daha.

Belki ikimizi de özgürlüğümüze kavuşturabilirdim. Kaçıp giderdik... ve bir daha geri dönmezdik.

Aniden karşımıza ağaçlar çıktı – yan yana dizilmiş gözcüleri, ormandan çok bir duvarı andıran ağaçlar. Puslu şaha kalktı, neredeyse beni sırtından atacaktı. Kontrolü tekrar ele almaya çalışırken bedenim eğilip büküldü. Karanlık ormanın sınırında tırıs gittik.

Pek bir şey görünmese de gözlerim ağaçların arasında geziniyordu. Sis ve ağaçların sık yaprakları sağ olsun, birkaç metrenin

ötesindeki her şey zifiri karanlığa gömülmüştü. Ormanı daha iyi incelemek için eyerleri hafifçe çekip Puslu'yu durdurdum, gerçi ne aradığımı da bilmiyordum. Kasaba halkı geceleri ormanda ışık gördüklerini söylüyordu. İnsanları ve büyüü ayıran doğal bariyeri geçmeye cüret eden bazı cesur avcılar ormanın vahşi ve kötü yaratıklarını gördüğünü iddia ederdi – yarı insan yarı canavarları. Perileri.

Elbette ormana ayak basmama hiç müsaade edilmemişti. Terden kayganlaşmış avuçlarımı binici pantolonumun kalın kumaşına sürttüm. Ormana bu kadar yakın olmak bile içimi kıpır kıpır bir beklentiyle dolduruyordu.

O gün bugün müydü? Ormana kaçacak olsam peşimden kimse gelmezdi. Ormana giren insanların, üzerinden henüz bir saat bile geçmeden öldüğü varsayılırdı.

Horozumuzun keskin çığlığı hafif eğimli tepeleri aşır kulağım da yankılandı. Arkamı dönüp malikânemize doğru baktım. Fazlasıyla parlak güneş ışınları sisi parçalamaya başlıyordu. Kısacık özgülüğüm tükenmişti... Kaderimle yüzleşme zamanı gelip çatmıştı.

Dönüş yolu gidişimden iki kat daha uzun sürdü. Kendimi alacakaranlığın serin şafağında, yoğun sisten ve o karanlık ormanda yatan tüm büyük gizemlerden uzaklaştırmak günbegün zorlaşıyordu. Dönmek istediğim *son yerin* malikâne olmasının da işimi kolaylaştırdığı söylenemezdi. Karşılaştıracak olursam, orman bile gözüme daha cazip görünüyordu.

Yolu yarılamişken aniden bu geziyi son yapışım olduğunu fark ettim... Varlıklı bir lordla onun damızlığı olmak için evlendirildiğimde, her ne kadar sabahın erken saatlerindeki birkaç saatle sınırlı olsa da burada keyfini sürdüğüm özgürlüklerin tamamen ortadan kalkacağından emindim. Ben yapacağı her türlü zulme katlanmak zorunda kalırken dünyanın en kötü şeyini bahane edecekti: "Sevgi."

"Katria, bu kadar geç kaldığın için Joyce seni çiğ çiğ yiyecek," diye azarladı beni seyis Cordella. "Seni aramak için iki kez buraya geldi bile."

“Neden hiç şaşırmadım acaba?” Kısrağımdan indim.

Cordella üst koluma hafifçe vurup parmağını yüzüme doğrulttu. “Bugün elinde çoğu kızın yalnızca rüyasında görebileceği bir fırsat var. Evin hanımı seni ömrünün geri kalanında seninle ilgile-necek aklı başında, makul bir adamla baş göz edecek ve tek yap-man gereken gülümseyip güzel görünmek.”

Şimdiye dek bana bir ömür yetecek kadar “benimle ilgilenen” insan görmüştüm. Ancak bunun yerine, “Biliyorum. Keşke o ada-mın *kim* olduğu konusunda biraz olsun söz hakkım olsaydı,” de-dim.

“Adamın kim olduğunun ne önemi var?” Ben Puslu’nun ağzın-dan gemini çıkarırken Cordella eyeri çözmeye koyuldu. “Önemli olan tek şey zengin olması.”

Cordella bana baktığında karşısında genç bir vâris görüyordu. Malikâneyi, elbiseleri, partileri... Joyce’un bir türlü vazgeçemediği zenginlik gösterilerini görüyordu. Kötü kararlar ve babamın ölü-münün ardından çürüyüp yalnızca bir kabuktan ibaret kalmasın-dan çok önce, tüm bu güzel şeylere gerçekten sahip olduğumuz zamanlardan kalma gösterişli illüzyonu görüyordu.

“Sonumun iyi olmasını umuyorum,” dedim en sonunda. Başka bir şey söylemek nankör olduğumu düşünmesine neden olurdu. Cordella gibi mütevazı bir geçmişi ve fırsatları olan bir kadının gö-zünde, minnettarlıktan başka bir şey hissetmek için hiçbir nedenim yoktu.

“Katria,” diye seslendi en küçük kız kardeşim tüm malikâneyi çevreleyen verandadan. Güneş henüz yeni doğmuş olsa da çoktan giyinmişti ve eski, yıpranmış, çamurlu giysilerime bakıldığında bu-gün evlenecek olan ben değil de oymuş gibi görünüyordu. “Annem seni arıyor.”

“Biliyorum.” Dizginleri Cordella’ya uzattım. “Geri kalanını sen halledebilir misin?”

“Bugün için bir istisna yapabilirim.” Bana göz kırptı. Cordella bunun gibi “istisnaları” defalarca yapmıştı. Puslu babamın hedi-

yesiydi, evin hanımının değil. Babamın ticaret yollarında mekik dokuyarak yokluğunu daha fazla hissettirmesinden kısa süre sonra Joyce atların masraflarına daha fazla para ayıramayacağımıza karar vermişti. Babam tayı satmasına izin vermediği için zaten öfkeden deliye dönmüştü. Yani, bir atım olsaydı onunla ilgilenecek kişi tabii ki ben olacaktım. İki kız kardeşimin de yıllardır ahırda bağlanmış atlarının olduğundan ve sırtlarına neredeyse hiç çıkmadıklarından bahsetmiyordum bile. Demem o ki, ahır masrafları hiçbir zaman “çok fazla” olmamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim bütün içtenliğimle ve malikâneye doğru ilerledim.

Ona yaklaştığım sırada, “Leş gibi kokuyorsun,” dedi Laura güle- rek. Daha da dramatik bir etki için burnunu tıkadı.

“Kokunun senden gelmediğine emin misin?” Ona sinsi bir sırı- tışla baktım. “Bu sabah banyo yaptığını sanmıyorum.”

“Gül bahçesi gibi kokuyorum,” diye itiraz etti Laura.

“Gül mü?” Parmaklarımı hızlıca oynattım. “O zaman bu kokuş- muş dikenler de ne?” Üzerine atlayıp karnını gıdıklamaya başla- dım. Ciyaklayıp beni ittirdi.

“Yapma! E-eteklerime çamur bulaştıracaksın!”

“Ben çamur canavarıyım!”

“Hayır, olamaz, kurtarın beni!” diye bağırdı Laura kahkahaları- nın arasından.

“Bu kadarı yeter.” Helen kısacık mutlu ânımızı bıçak gibi kesti. Benden küçük olmasına rağmen en büyüğümüzmüş gibi davranı- yordu. Üçümüz arasında kontrolü elinde tutan oydu. Annemizin gözbebeği idi. “Laura, buraya gel,” diye emretti küçük kardeşimize.

Laura’nın bakışları benimle Helen’in arasında gidip geldi ama Joyce’un sağ koluna boyun eğdi.

“Böyle davranmaya devam edemezsin,” diye azarladı Laura’yı.

“Ama ben...”

“Bunlar çocukça hareketler. Düzgün bir hanımefendi olmak is- temiyor musun?”

“Evet ama...”

“O zaman buna uygun davranmaya başlasan iyi edersin.” Helen’in kısacık sarı saçları yüzünün bir yanına düşüyordu. Hayatı boyunca el bebek gül bebek yetiştirilmiş olsa da bir suikastçı gibi hareket ederdi. Sürekli gölgelerde gizlenir, kâbuslarıma musallat olurdu.

Günün birinde Laura uyanacak ve tıpkı onun gibi olacaktı. Tanıdığım sevimli kız en sonunda Helen ve Joyce’un ayakları altında ezilecekti.

“Ne için gelmiştin, Helen?” Laura’yı rahat bıraksın diye ilgisini yeniden kendime çevirmeye çalıştım.

“Ah, bir mesaj iletmeye gelmiştim.” Helen’in gülümsemesi yılanlarınkini aratmıyordu. Tıpkı annesininkine benziyordu. Zaman içinde Laura da bu gülümsemeyi öğrenecekti. Öz annemin ölümünün ardından babamın yeniden evlenmesine dair lütuf olarak gördüğüm çok az şey vardı. Ancak beni yetiştiren kadınla kan bağımlı olmadığımı –ve o korkunç gülümsemeyi paylaşmadığımızı– bilmek bir elin beş parmağını geçmeyecek şeylerden biriydi. “Joyce, bugünkü konuklarımız için girişi paspaslamamı istiyor.”

Burnum aniden yoğun bir is kokusuyla doldu. Burnumu ovuşturmakta kaçındım. Birisi ne zaman yalan söylese, hava is kokusuyla ağırlaşır. Daha önce bu hissi açıklamaya yeltenmiş ve saçma sapan konuştuğum için odama kapatılmıştım. O zamandan beri bu armağanı kendime saklıyordum. Hayatta kalmak için işime yarayan değerli araçlardan biri olmuştu.

“Yani senin keyifli arkadaşılığından mahrum kalmam gerektiğini mi söylüyorsun? Bununla nasıl yaşarım?” Laura’nın sağındaki kapidan malikâneye gireceğim sırada Helen kolumu yakaladı.

“Sırf evleniyorsun diye birden hepimizden daha üstün oldun sanma. Sen bir piçsin, ailemizin adına leke sürüyorsun. Tanrı’nın bile unuttuğu küçük, acınası bir arazinin lorduyla evleneceksin ve kalan günlerini senin için hazırladığımız bilinmezlik içinde yaşayarak geçireceksin.”

Laura bakışlarını yerden kaldırmadı. Bir zamanlar beni savurdu ancak bu isteği çoktan bastırılmıştı. Sevimliliği... etrafına saçtığı ışık... gözlerimin önünde solup gidiyordu. Ve ben buna dur diyemeyecek kadar zayıf ve mutsuzdum.

“Annemi bekletmek istemem.” Kolumu hızlıca çekip tutuşundan kurtardım.

Helen ne derse desin, bugün biraz böbürlenebilirdim. Malikânede evlenen ilk kız *bendim*. Bu, Helen’in umutsuzca istediği bir şeydi. Hayatında ilk kez bir şeyi ondan önce elde ettiğime şahit oluyordu. İronik olan şuydu ki, evlenmek benim istediğim son şeydi.

Beni ana girişe çıkaracak kısa koridordan malikâneye girdim. Çatlamış vazoların kenarından sarkan solmuş çiçekler içeriyi çürümenin ilk evrelerine ait topraksı, fazlasıyla tatlı bir kokuyla dolduruyordu. Tavanı süsleyen narin resimler yıllarca yanan mumlar ve yeterince sık yapılmayan temizlik yüzünden is lekeleriyle kaplanmıştı. Çatıdaki kazadan önce, babamın gemilerinden biriyle ilk kez denize açılmasından kısa süre sonra, Joyce tavanı temizlemem için beni köhne merdivenlerden birine çıkmaya zorlamıştı. Ne kadar küçük olduğum düşünülüşünde beni öldürmeye kalkıştığından neredeyse emindim. “Bu yaşta bize yük olmaya devam ediyorsan,” demişti, “hiç değilse evin temizliğinin ucundan tutabilirsin. Erkekleri aratmayacak ellerin çocuksu tavırlarınla hiç uyuşmuyor.”

Sanki her günün her saatini, geçmiş günlerin bu köhne kalıntısını tamir edip onarmak için harcamamışım gibi konuşuyordu. Bütün bu duruma dair beni içten içe mutlu eden bir başka şey de buydu: En değerli hizmetçilerini kaybedeceklerdi.

Ancak bu kötü düşüncelerin kafama dolmasıyla terk etmesi bir oldu. Zihnimin gerilerinde, bu malikânenin ilk zamanlarına, hâlâ güzel olduğu günlere dair belli belirsiz anılar vardı. *Ona*, öz aneme, babamın genç bir tüccarken seyahatlerinin birinde tanıştığı ve geleceği parlak bir lorddan beklenen her şeyi göz ardı ederek eve getirdiği o gizemli kadına dair anılar. Malikânenin ön tarafına bakan, artık kir bağlamış pencerelerden içeri sızan güneş ışığı

ğını hatırlayabiliyordum. Eğer gözlerimi kısarsam... tepeden bana bakan yüzünü neredeyse anımsayabiliyordum bile. Arkasından bir yelpaze gibi açılan renk cümbüşünü. Kalbime kazınmış şarkılarından birini söylerken neşe ve sevgiyle parıldamasını. Bir zamanlar bu koridorların –içimin– kahkaha ve müzikle dolu olduğunu biliyordum. Ancak şimdi dönüp baktığımda buna inanması neredeyse imkânsız görünüyordu.

“Ne yapıyorsun sen?” Asmakattan bir şaşkınlık nidası yükseldi. Başımı yukarı kaldırdığımda karşımda bildiğim tek “anneyi”, beni büyüten kadını buldum, kan kırmızısı kadife elbisesi basamakları süpürerek aşağı iniyordu. Başının üzerinde topladığı açık renkli saçları ve taktığı taçla daima olmak istediği prensesler gibi görünüyordu. “Adamlar her an burada olabilir ve sen bütün sabah domuz ahırında yuvarlanmışsın gibi görünerek orada dikiliyorsun.”

Kıyafetlerim *o kadar da* kötü değildi ama bir şey söylemedim. “Üzerimi değiştirmeye çıkıyordum.” Helen’in yerlerin silineceğine dair söylediği yalandan bahsetmedim. Beni azarlamak için kurdukları tuzağa düşmemem Joyce’u sinirlendiriyor muydu merak ettim.

“Güzel. İlgilenmem gereken talipler var.” Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu, tırnakları elbisesiyle aynı renge boyanmıştı. “Mümkün olduğunca iyi temizlenmek için elinden geleni yap. Aksi hâlde, adamlardan biri neyle evleneceğini fark edip kâğıtlar imzalanmadan kaçıp gidebilir.”

Kiminle değil, *neyle*. Başından beri onun *küçük canavarı* olmuştum. “Elimden geleni yaparım.”

“Güzel.” Joyce omuzlarını kıpırdattı ve biraz daha dikleşti. Bunu ne zaman yapsa gözümün önüne tüylerini kabartan kocaman bir kuş gelirdi. “Şansımız yaver giderse günbatımından önce evlenmiş olacaksın.”

“*Evlenmiş mi? Nişanlanmayacak mıyım?*” Pazarlıkların başladığını biliyordum... ama biraz daha zamanım olacağını sanmıştım. Evlenmeden önce müstakbel kocamla tanışacağımı. Bir şekilde bunu mahvedebileceğimi.

“Bunu defalarca konuştuk.”

“Konuştuğumuzu sanmıyorum.” Bir kere bile konuşmamıştık. Bunu biliyordum. Ne var ki bu konuda kendime duyduğum güven Joyce’un derin iç çekişiyle paramparça oldu.

“Belli ki yine yanlış hatırlıyorsun. Endişelenme, sana yardım etmek için buradayım.” Joyce yüzüne o yılan gülümsemesini kondurup ellerini omuzlarıma koydu. Bir zamanlar bu yalanına inanmıştım. “Benim için uslu duracak ve o dramatik patlamalarından birini sergilemeyeceksin, değil mi?”

Fazla hassas. Dramatik. Bana sürekli kontrolden çıkmam an meselesiymiş gibi davranıyordu. Sanki daha önce böyle bir şey yapmışım gibi.

En azından böyle bir şey yaptığımı sanmıyordum...

“Uslu duracağım,” dediğimi duydum. Cevabım dürtüseldi. Konuşan ben değildim. Beni olmam için eğittiği şeydi.

“Şahane.”

Farklı yönler ilerledik ve ben odama çekildim.

Malikânenin ikinci katı genellikle aile fertlerine ayrılırdı. Bir zamanlar ben de orada yaşadım. Ancak babam giderek daha fazla seyahat etmeye başladığında Helen birdenbire sanat stüdyosu için bir odaya ihtiyaç duymuştu ve benim yatak odam evin en iyi ışık alan odasıydı.

Artık burada yaşayacaksın, diye geçmişten yankılandı Joyce’un sesi odama giden karanlık koridorun başında dururken. Bir mum yaktım – kız kardeşlerimin odalarındakileri yenileriyle değiştirirken aldığım mumu. Yayılan ışık koridorların çatlayan sıvalarını aydınlattı. Malikânenin gerçek yüzünü gözler önüne seren, parçalanmış taşları.

Masraf çok fazlaydı. Her şeyi onarmaya yetecek para yoktu. Annemin hatırası uğruna... babam günün birinde çıkıp gelirse dönebileceği bir evi olsun diye elimden geleni yapıyordum. Ancak Joyce yalnızca ortak alanları ve kendi odalarını umursuyordu. Para bu masrafları karşılamaya yetiyordu ancak. Yalnızca göz boyamak için

olanları. Geri kalan her şeye gelirse, bana kalırsa yanıp kül olsalar bile umurunda olmazdı.

Yatağım koridorun sonundaki odanın arka tarafını tamamen kaplıyordu, içerisi duvardan duvara halılar ve yastıklarla doluydu. Bu oda için fazlasıyla büyük başka bir eşya olan eski kitaplığımın rafları çoğunlukla boştu ve yalnızca kullanışlı birkaç eşya duruyordu. En değerli varlığım olan lavtaysa ona yaslanmıştı. Onu almaya yeltenmemle fikrimi değiştirmem bir oldu. Eğer lavtayı şu an çalmaya kalkarsam birileri mutlaka duyardı. Helen'in, tıpkı köpekler gibi, müzik yapmamı duymak için eğitildiğini düşünüyordum. Tek bir nota duyduğunda bile buna "katlanmak zorunda bırakıldığı" için itirazlara başlıyordu.

Laura nadiren de olsa şarkılarımı dinlerdi. Odama gizlice inip çaldığım şarkıya mırıldanarak eşlik etme cesaretini bulduğu geceleri özleyecektim. Yıllardır müziğimi dinleyen tek kişi oydu.

İç çekerek dolaba döndüğümde askıda yeni bir elbise görmek beni şaşırttı. Eh, teknik olarak "yeni" bir elbise sayılmazdı. Helen'in iki yıl önceki bahar balosunda giydiği elbise olduğunu hatırlıyordum. Yalnızca bir kere giyildiğinden saten kumaş hâlâ yepyeniydi. Ellerimi ipeksi yumuşaklığın üzerinde gezdirdim, normalde giydiğim kıyafetlerden çok farklıydı. Elbisenin dik yakası sırtımdaki yarıları gizleyecekti. Kasıtlı bir tercih olduğu su götürmezdi.

Üst kattaki banyoyu kullanmaya cüret ettim. Aklımca küçük bir isyan gösterisi yapıyordum ancak tenimi yakan sıcak sudan çok daha iyi geldiği kesindi. Genellikle herkesin banyosu için suyu getiren ve ısıtan ben oluyordum. Her şey bittiğinde de kendi banyomu hazırlayacak gücüm kalmıyordu. Yıkınmayı bitirdiğimde, kendimde Helen'in makyaj malzemelerini kurcalayacak cesareti bile buldum. Yanaklarım için gözlerimin fırtınaları andıran grisini vurgulayacak hafif bir allık ve dudaklarım için de kahverengi saçlarımın kızılımsı, küllü tonlarını ortaya çıkaracak koyu kırmızı bir ruj seçtim.

Banyodan çıktığımda yepyeni bir kadındım. Saçlarım taranmış ve Joyce'un bile gurur duyacağı bukleler özenle toplanmıştı. Ba-

bam o kadınla hiç evlenmemiş olsa, her gün böyle görünür müydüm diye merak ettim.

Joyce babamla evlenmeden önce dul bir kadındı. Dışarıdan bakıldığında birlikte olmaları mantıklı görünüyordu: İkisinin de genç birer kızı vardı –Helen ve ben– ve maddi durumları birbirine yakın sayılırdı; Joyce önceki kocasından kuzeyde bulunan nadir gümüş madenleri gibi büyük bir mirasa konmuştu. Yalnızca babamın gemilerinin ulaşabileceği madenlere.

Niyetini daha en başında anlamıştım ancak babam olanları hiç görememişti. Evden ayrıldığı son ânında bile hiçbir şeyin farkında değildi. Onu *sevmişti*. Annemin ölümünün ardından içinde kaybolduğu kör kuyulardan “onu kurtaran” Joyce’tu. Daha sonra ikisinin de gözbebeği, diğerlerinin deyimiyle sorunlu küçük ailemizi bir arada tutan “tutkal” olan Laura doğmuştu.

Döşemenin yüksek sesle gıcırdayan kısımlarına hafifçe basarak gizlice eski odama döndüm. Malikânenin ön tarafına bakan odanın camı bizi şehre giden anayola bağlayan yolun manzarasına tepeden bakıyordu. Tahmin ettiğim gibi ön tarafa park etmiş üç at arabası vardı. Malikânenin ana girişinden silindir şapkalı bir adamın çıktığını gördüm. Adam şoförüyle birkaç kelime konuşup hızla uzaklaştı.

Hiç tanımadığı bir kadınla evlenme konusunda ne hissettiğini merak ettim. Buraya gelip teklifte bulunmasına bakılırsa, bu onun için önemsiz bir detaydı.

Kim bilir, belki de birbirimizi tanıyorduk. Belki evleneceğim adam şehirde ya da bir baloda yolumun keşiştiği biriydi. Zampara Earl Gravestone’u ve sosyeteğe takdim edildiğimizde üzerimizdeki elbiselerle bana ve kız kardeşlerime nasıl bakacağını düşünerek ürperdim. Ne bana ne de vakti geldiğinde kardeşlerime talip olsun diye dua ettim. Helen’in bile böyle bir kötülüğü yaşamasını dilemezdim.

Birisi beni yakalamadan sanat odasından sıvıştım. Ana merdivenleri kullanmak yerine, büyük yatak odasıyla duvar arasına sıkış-

mış yan merdivenden indim ve hizmetçilerin kapısını kullanarak mutfığa döndüm. Hemen ardından bunun gibi diğer gizli geçitleri kullanarak evin içinde gizlice ilerlemeye devam ettim. Annem ve kız kardeşim beni hizmetçileri yapıp bu rolü oynamamı talep ettiklerinde, bu çürüyen evin derinliklerine uzun zaman önce inşa edilmiş tüm geçitleri öğrenmemi sağladıklarını hiç fark etmemişlerdi.

Babamın çalışma odasının bitişiğindeki oturma odasının duvarı, gizli, çıt çıkarmayan menteşelerden kayarak açıldı. Odanın içinde sessizce ilerledim, yerdeki halı ayak seslerimi yutuyordu. En uca ulaştığımda kulağımı duvara yasladım ve nefesimi tuttum. Duvarlar hemen yanı başımdaki odada devam eden konuşmaları tüm netliğiyle duyabileceğim kadar inceydi.

“...çeyizi Applegate Ticaret Şirketi’ndeki kuzey kargo gemileri olacak,” dedi Joyce.

Dudağımı ısırardım. Artık ortada kuzey kargo gemileri falan yoktu. O denizlerin suları fazlasıyla tehlikeliydi ve bütün dünyada bu azgın suları aşabilecek bir avuç kaptandan biri zamanında babamın emrinde çalışıyordu. Kaptan inanılmaz bir kadındı; onunla yalnızca bir kez karşılaşmıştım ama geçirdiğimiz kısa zamanın her saniyesinde beni tamamen büyülemişti. Benden yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen gemilere iki yıldır kaptanlık yapıyordu. Belki de en çetin, en tecrübeli denizcilerin bile o azgın sularda ender bulunan bir gümüş damarına ulaşmak için izlemeye cesaret edemeyecekleri bir rota çizmesini gençliğinin pervasızlığına borçluymuştu.

Ancak eninde sonunda, hepimizin olduğu gibi onun da şanssız yüzüne gülmeyi bırakmıştı. Babamı ve gemisini de yanına alarak karanlık sulara gömülmüştü. Joyce’un babamın kayboluşunu dilendirmediklerini fark etmemiştim. *Applegate Ticaret Şirketi’ni tamamen kontrolü altına almaya çalışıyor*, diye fark ettim. Tırnaklarımı duvara geçirdim. Babamın ortadan kaybolması –ama ölümünün ilan edilmemesi– sayesinde hiçbir sorgulama olmaksızın kontrolü eline alabilirdi.

“Bu çok ilginç bir teklif,” dedi yaşlı ve yorgun bir ses.

Adamın kim olduğunu bilmiyordum ama önündeki teklifi çok da ilginç bulmamasını umdum. Eğer benimle bu yüzden evlenip de söz konusu gemilerin aslında olmadığını öğrenirse bunun cefasını çeken *ben* olacaktım. İhtiyaç duyarsa, Joyce'un zekice bir yalan uydurup filonun düğünden hemen sonra battığını söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. *Sakin olun, kötü talih herkesin başına gelebilir*, dediğini duyar gibiydim.

"Kesinlikle," dedi Joyce. "Sizin de görebileceğiniz gibi bu, insanların sıradan bir evlilik olarak değerlendireceği bir şey değil. Gelinin çeyiziyle gelmesinin âdet olduğunu biliyorum. Ne var ki ben gözü açık bir işkadınıyım, kızımın değerinin ve karşındakine ne sunduğumun bilincindeyim. Bu nedenle de tüm potansiyel taliplerden onunla evlenmek karşılığında bana ne vereceklerini bildirmelerini istiyorum."

Uzun bir duraksama oldu. "Gemiler efendimin ilgisini çekmiyor," dedi aynı yaşlı ve yorgun ses. "Hepsi sizde kalabilir."

Efendimin mi? Bu, konuşan adamın müstakbel kocam olmadığı anlamına mı geliyordu? Ne tür bir adam benim pazarlığımı yapmak için hizmetkârını gönderirdi ki? İstedğim şey sevgi değildi ama saygı görmeyi arzulama gafletinde bulunmuşum. Ancak bahsedilen efendi şu an gelmeye bile tenezzül etmiyorsa, onun himayesine geçtiğimde bana nasıl davranacaktı?

"O hâlde efendinizin çeyiz olarak ne istiyor?" Joyce, birinin gemileri reddetmesi karşısında afallamış gibiydi. Gerçi titreyen sesinden duyduğu zevki anlayabiliyordum.

"Efendim belli nadir eşyaları toplayan bir koleksiyoncudur. Uzun zamandır aradığı özel bir kitabın himayenizde olduğunu öğrenmiş."

"Kitap mı?" Joyce duraksadı. "Ah, demek *ona* hizmet ediyorsun." Kadının sesi keskinleşti. "Covolt'un onu satmayı reddedip durduğunu biliyorum ama benim çok daha uzlaşmacı bir işkadını olduğumu siz de göreceksiniz."

Kitap... O kitaptan bahsediyor olmalarının imkânı yoktu, değil mi?

Joyce hayatımıza girdiğinde, öz annemden kalan her şeyin evden kaldırılmasına karar vermişti. İtiraz etmeye çalışmışım ama babam bana ikinci eşin bunu yapmasından daha doğal bir şey olmadığını, yeni bir sevginin eskinin gölgesinde filizlenemeyeceğini söylemişti. Bir gece perişan hâlde ona gitmiş, bir şeyleri, hiç değilse tek bir şeyi saklaması için babama yalvarmışım. Annemin yüzü çoktan hatıralarımdan uçup gitmişti. Daha fazlasını da kaybetmek istememişim.

Kitabı tam da o sırada bana göstermişti. Küçük, eski püskü bir şeydi. Bir zamanlar derisine damgalanmış olan yazıların çoğu zaman içinde aşınmıştı. Hâlâ ayırt edilebilen tek işaret, kitabın sırtına basılmış bir dağın tepesindeki sekiz köşeli yıldızdı. İçindeki yazılar solmuş, ardında çoğu boş sayfalara musallat olan okunaksız hаяlet çizgiler kalmıştı.

Babam, annemin en değer verdiği şeyin bu olduğuna yemin etmişti. Benim alıp güvende tutmamı istediği —bana miras bıraktığı— tek şey buydu. Yetişkin bir kadın olduğumda kitabı bana verecekti. Ancak o zaman gelene kadar kitabın öneminden kimseye bahsetmeyeceğime dair bana yemin ettirmişti. Bunu, Joyce’un annemden kalan diğer her şeye yaptığı gibi onu da mahvetmesini engellemek için yaptığına emindim.

Joyce’un kitabı fark edeceğine dair endişem doruğa çıktığında babama beklemek istemediğimi söylemişim. *Bırak da ben saklayayım*, diye yalvarmışım. Ancak hazır olmadığını söylemişti. Böylece annemden kalan bir şeyim olması için, bana ninniler söylerken kullandığını iddia ederek lavtay vermişti.

“Efendim öyle olacağınızı ümit ediyordu,” dedi yaşlı adam. “Beni şu teklifi yapmakla yetkilendirdi: Efendim genç kadınla evlenmeyi kabul edecek ve o veya hanımefendi bu ölümlü dünyadan göçene kadar —artık hangisi önce giderse— ona bakacak. Hiçbir şeyden eksik kalmayacak. Çeyiz olarak yalnızca o kitabı istiyor. Üstüne üstlük ailenize karşı iyi niyetini göstermek adına, evlilik belgeleri imzalandığında size dört bin sikke ödeme yapacak.”

Kaderim mühürlenmişti. Dört bin sikke tüm malikânenin ede-
rinden bile fazlaydı. Bu, şirketin en iyi zamanlarında babamın bir
yılıda kazandığı paraya denkti. Pazarlığa şahsen gelme zahmetine
bile girmeyen bu gizemli adamın kocam olacağını fark ettiğimde
yavaşça duvardan aşağı kaydım.

“Bu gerçekten de çok cömert bir teklif.” Joyce’un sesi belli be-
lirsiz titriyordu. Ağzından köpükler çıktığını hayal edebiliyordum.
“Anlaşmayı mühürlemek ve evliliği kesinleştirmek için kâğıtları ha-
zırlayacağım. Her şeyi yarın efendiniz geldiğinde mi imzalamamızı
arzu edersiniz?”

“Beklemenin âlemi yok.”

“Aa?”

“Söylediğim gibi, efendim bu kararları onun adına almam için
bana yetki verdi. Onun adına imza atabilirim, mührü bende. Şart-
larımızı kabul etmeniz hâlinde hemen işi bitirmemizi söyledi.”

“Ne âlâ.”

Anlaşmada kullanılacak en iyi kelime seçimi tartışmalarıyla kâ-
ğıtların karıştırılması arasında bir yerde konuşmalarını dinlemeyi
bıraktım. Duvara yaslandım, ellerim titriyor, nefes almak için mü-
cadele ediyordum. Dünya midemi bulandıracak kadar hızlı dönü-
yordu. Bunun olacağını biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum.
Ancak artık gerçeklik kazanması ve böylesine hızlı gerçekleşmesi...
Sanmıştım ki... *Daha fazla vaktim var sanmıştım...*

“İşte, anlaşma tamamlandı,” diye ilan etti Joyce şüphesiz benim
adıma imza atmayı bitirirken.

“Güzel. Siz kitabı alırken kızıma da eşyalarını toplamasını söy-
leyin.” Zemine sürtünen sandalye sesleri kulağımı doldurdu. “Bir
saat içinde yola çıkacağız.”

Göz açıp kapayana kadar evlendirilmiştim ve sahip olduğum
tek yuvayı arkamda bırakıyordum... hem de adını dahi bilmediğim
bir adam uğruna.